

100
151

Sąd Okręgowy w Gieszynie na sesji wyjazdowej w Bielsku, wydział v. Karny
Ławnicy w składzie następującym:

- Przewodniczący: J. U. M. Niederle
- Ławnicy: Kwoczak Wilhelm i Gzauderna Franciszek
- Protokolant: apl. sąd. J. Jerafin

w obecności oskarżyciela publicznego podprok. J. O. R. Stuhra, rozpoznawszy
dnia 22. października 1947 r. sprawę:

1) Jana Poloczka, ur. 19.5.1895 w romaszowicach polnych, syna Jerze-
go i Anny z d. Sikora, wyzn. ewang., żonatego, ojca 4 dzieci w wieku od
14 - 22 lat, 1 kl. szk. powszech., w Kisielowie, właściciela budynku, 7 a
ziemi, inwalidy, obyw. polskiego, nar. polskiej, 111 gr. V.L., niekarane-
go, zam. w Kisielowie Nr. 55, tymczas. reszt. od dnia 25.3.1947 r. na mocy
postanowienia Prokuratora Sądu Okręgowego w Gieszynie
oskarżonego o to, że w 1941 r. w Kisielowie, będąc obywatelem polskim
zgłosił swą przynależność do narodowości niemieckiej, przez podpisanie
odnosnego wniosku na skutek czego w kwietniu 1942 zaszeregowany został
do trzeciej grupy V.L.

II. w latach okupacji niemieckiej od grudnia 1941 do 18. I. 1945 r.
w Oświęcimiu jako członek S.S.: a) brał udział w organizacji przestęp-
czej, powołanej przez władze państwa niemieckiego, pełniąc służbę *obozu*
w Oświęcimiu,

b) idąc na rękę władzy państwa niemieckiego działał na szkodę więź-
niów obozu Oświęcimskiego przez to, że odbierał, im chleb i inne bliżej
nieustalone przedmioty, co następnie wysyłał do swego domu w Kisielowie.

to jest o czyny przewidziane ad 1. w art. 1 dekr. z 28.6.1946 r. Dz.U.
R.P. Nr. 41, poz. 237, ad II a) i b) w art. 4 § 2 dekr. z 31.8.1944 w brzm.
dekrety z 11.12.1946 Dz.U. R.P. Nr. 64, poz. 877

postanowił:

A) Osk. Jana Poloczka (rodowód jak wyżej) uznać winnym zbrodni z art. 4 §
1 i 3 b) dekretu z dnia 31.8.1944 w brzmieniu obwieszczenia Ministerstwa
Sprawiedliwości z 11.12.1946 r. Dz.U. R.P. Nr. 64 poz. 377 popełnionej
w sposób wyżej pod II a) opisany i za to skazać go po myśli art. 4 § 1
cyt. dekretu przy zastosowaniu art. 20 § 2 kk, na karę więzienia przez
7/ siedem/ miesięcy, a na poczet tejże zaliczyć mu okres tymczasowego
aresztowania po myśli art. 58 kk. od dnia 25. marca 1947 r. godz. 12.
do dnia 22. października 1947 r. godz. 15 - po myśli art. 7 cyt. dekr.
orzec wobec skazanego utratę praw publicznych i obywatelskich praw
honorowych na przeciąg 2 / dwóch/ lat oraz przepadek całego mienia
po myśli art. 598 § 1 kpk. i art. 4 dekr. z 23. I. 1947 r. Dz.Z. R.P. Nr.
19 poz. 73 uwolnić skazanego od zwrotu kosztów postępowania i uiszcze-
nia opłaty sądowej,

B) natomiast osk. Jana Poloczka uniewinnić od oskarżenia o zbrodnię
z art. 1 § 1 dekretu z dnia 28.6.1946 r. Dz.U. R.P. Nr. 41 poz. 237 popeł-
nioną rzekomo w sposób wyżej pod I. opisany oraz zbrodnię z art. 4 § 1
dekr. z 31.8.1944 r. / Dz.U. R.P. Nr. 69 poz. 377 z r. 1946 / popełnione rzeko-
mo w sposób wyżej pod II b) opisany a koszta postępowania
karnego odnośnie tych czynów ponieść *ma* po myśli art. 581 kpk. Skarb
Państwa.

Uzasadnienie.

Oskarżony Jan Polaczek przyznał, że od grudnia 1941 r. do dnia 18.
stycznia 1945 r. był członkiem organizacji S.S. (sztafety ochronne, 2
Schutzstaffeln - S.S.), że najpierw odbył dwumiesięczny kurs w S.S.
w Oświęcimiu, poczym pełnił służbę w Obozie w Oświęcimiu jako członek
względnie dozorujący więźniów do maja 1942, poczym w żelni obozowej do
dnia 18. I. 1947 r.

Oskarżony wyjaśnił też, że nie zdawał sobie sprawy iż wpisany został
do S.S., gdyż niejaki trycki mówił mu że będzie pełnił służbę w po-
licji niemieckiej, nie wspominając o organizacji S.S. oraz że do więźniów

odnosił się przychylnie wspierał ich żywnością, pośredniczył w komunikowaniu się ich z rodzicami w miarę możliwości szedł im na rękę. Obrona powyższa oskarżonego została poparta jeśli chodzi o jego przychylnie ustosunkowanie się do więźniów w Obozie w Oświęcimiu, natomiast przewód sądowy nie wykazał żadnych okoliczności z których należałoby wnosić, że oskarżony wstępując do organizacji S.S., był w błędzie co do okoliczności należącej do istoty czynu, ^{oraz} na skutek tego w działaniu jego nie zachodziły znamiona przestępstwa (art. 20 § 1 k.k. Nie sposób bowiem przyjąć za prawdziwe by Juliusz Strycki, członek partii, ~~uxx~~ którego oskarżony zgłosił się z prośbą, nie zwrócił oskarżonemu uwagi, że chodzi o przyjęcie go do organizacji S.S. która do pewnego stopnia zbliżoną była do policji niemieckiej. w ten sposób Strycki bliżej oskarżonemu objaśniał napewno tę organizację. O ile nawet Stryckinie objaśnił oskarżonego o przyjęcie do organizacji chodzi, mimo to oskarżony musiał wiedzieć, że chodzi o organizację S.S. z chwilą gdy został powołany do komendy S.S. w Oświęcimiu, gdyż załatwiano z nim wstępne formalności przy wstępowaniu w szeregi tej organizacji jak podpisywanie odpowiedniej deklaracji członkowskiej t. p. Nadto zauważyć należy, że oskarżony przyjęty został do tej organizacji w grudniu 1941 to jest w czasie kiedy, co jest powszechnie wiadome, odbywał się na terenach przymusowo wcielonych do aresztu, jedynie zaciąg ochotniczy, a zatem oskarżony musiał składać pisemną prośbę o przyjęcie, oskarżony zatem zdawał sobie w zupełności sprawę o jaką organizację chodzi, jeszcze przed wstąpieniem do niej a więc co do niego nie zachodzi błąd co do okoliczności należącej do istoty czynu. w działaniu oskarżonego mieszczą się więc znamiona zbrodni z art. 4 § 1 i 3b) dekretu z dnia 31.8.1944 (Dz.U. P. Nr. 69 poz. 377 z r. 1946) której winnym go uznano.

Fakt że oskarżony nie występował wrogo przeciwko Polakom więźniom przebywającym w obozie w Oświęcimiu nie wyklucza wcale jego odpowiedzialności karnej, a jedynie okoliczność tę sąd uwzględnił przy wymiarze kary biorąc nadto pod uwagę, że oskarżony z uwagi na jego poziom umysłowy i warunki życiowe (robotnik na wsi stosunkowo nie wysoki poziom inteligencji) nie zupełnie zdawał sobie sprawę w chwili wstępowania do tej organizacji o jej charakterze przestępczymi dlatego sąd po myśli art. 20 § 1 k.k. zastosował nadzwyczajne złagodzenie kary.

Świadczenie bowiem Paweł Klejsk, Karol Malek, Zofia Micha, Maria Bratek Edward Jasiński, Ludwik Piwówarski, Zdzisław Pałasiński, Józef Duch, Ludwik Nagraba, Adamus Ciesielski że znali że oskarżony do więźniów w Obozie w Oświęcimiu, bez względu na narodowość odnosił się przychylnie dostarczał im żywności, papierosów, ułatwiał im nabywanie żywności, przynosił leki, dzielił się z nimi wiadomościami z audycji radiowych, pomagał im w ucieczce z Obozu, przynosił gazetki tajnej pracy polskiej organizacji podziemnej, więźniowi Ludwikowi Nagrabie który pracował ~~w krematorium~~ w krematorium wręczył z pistolety, by miał czym się bronić pośredniczył w przesyłaniu korespondencji więźniów do ich rodzin i odwrotnie oraz wogóle szedł więźniom w miarę możliwości na rękę i ich nie okradał z chleba lub z innych artykułów.

Sąd po myśli art. 54 k.k. przy wymiarze kary wziął pod uwagę powyżej naprowadzone okoliczności oraz fakt, że dotychczas sędziom oskarżony karany nie był, jak również że stopień napięcia jego woli przestępczej był stosunkowo niski i dlatego wymierzył mu karę jedynie 7 miesięczne go więzienia, uważając ją za odpowiednią jego zawinieniu i społecznie celową.

Od pozostałych zarzutów oskarżenia sąd uniewinnił oskarżonego, albowiem jak to wyżej ustalono oskarżony pomimo zgłoszenia swej przynależności do narodowości niemieckiej /wpisany był do rli. grupy niemieckiej listy narodowej/ z narażeniem wolności a nawet życia okazywał czynnie pomoc Polakom ^{więźniom} w Oświęcimiu, przeto na zasadzie art. 4 pkt. b) dekretu z dnia 28.6.1946 r. Dz.U. P. nr. 41 poz. 237 nie podlega karze z art. 191 cyt. dekretu.

Przewód sądowy nie wykazał by oskarżony działał na szkodę więźniów obozu w Oświęcimiu, przez to że odbierał im chleb i inne przedmioty

207
a przeciwnie, że wykazał, że w miarę możliwości wspierał więźniów
przeto i od tego zarzutu sąd oskarżonego uniewinnił. Oskarżony bowiem
wyjaśnił, że nieco suszonego chleba umieścił na strychu w swym domu,
by władze niemieckie wprowadzić w błąd, że on nie tylko nie wspiera więź-
niów, lecz jeszcze odbiera im chleb. wobec stwierdzonego dodatniego
zachowania się oskarżonego w obozie w stosunku do więźniów, obrona
ta okazała się prawdziwą.

Z przyczyn powyższych orzeczono jak w sentencji wyroku.
Pozostałe orzeczenia oparte są na pozostałych przepisach prawnych.

Chardak

Zniczek

Jmoczny 152